

62015CJ0269

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

26. listopada 2016. (*1)

„Zahtjev za prethodnu odluku — Socijalna sigurnost — Uredba (EEZ) br. 1408/71 — članak 4. — Materijalno područje primjene — Obustave na zakonom uređene starosne mirovine i na sve druge dopunske primitke — članak 13. — Određivanje primjenjivog zakonodavstva — Boravište u drugoj državi članici“

U predmetu C-269/15,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Hof van Cassatie (Kasacijski sud, Belgija), odlukom od 18. svibnja 2015., koju je Sud zaprimio 8. lipnja 2015., u postupku

Rijksdienst voor Pensioenen

protiv

Willema Hoogstada,

uz sudjelovanje:

Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: A. Borg Barthet, u svojstvu predsjednika vijeća, E. Levits i F. Biltgen (izvjestitelj), suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

—

za belgijsku vladu, M. Jacobs i L. Van den Broeck, u svojstvu agenata, uz asistenciju N. Bonbled i A. Percy, advocaten,

—

za Europsku komisiju, G. Wils i D. Martin, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnu odvjetnicu, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1

Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 13. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1408/71 od 14. lipnja 1971. o primjeni sustava socijalne sigurnosti na zaposlene osobe i njihove obitelji koji se kreću unutar Zajednice, u verziji koja je izmijenjena i ažurirana Uredbom Vijeća (EZ) br. 118/97 od 2. prosinca 1996. (SL 1997., L 28, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 7., str. 7.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1606/98 od 29. lipnja 1998. (SL L 209, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 5., str. 138., u daljnjem tekstu: Uredba br. 1408/71).

2

Zahtjev je upućen u okviru spora između Rijksdienst voor Pensioenen (Nacionalni ured za mirovine, u daljnjem tekstu: RVP) i Willema Hoogstada, povodom obustava na primicima koji su potonjem isplaćeni iz dopunskih mirovinskih fondova u veljači 2008.

Pravni okvir

Pravo Unije

3

U skladu s člankom 1. Uredbe br. 1408/71:

„[...]”

(j)

„zakonodavstvo” u pogledu svake države članice znači, svi zakoni i ostali propisi te sve druge postojeće ili buduće provedbene mjere koje se odnose na grane i sustave socijalne sigurnosti obuhvaćene člankom 4. stavcima 1. i 2. ili na posebna nedoprinosna davanja obuhvaćena člankom 4. stavkom 2.a.

Ovaj izraz isključuje odredbe postojećih ili budućih industrijskih ugovora, bez obzira na to jesu li ili ne bile predmet odluke onih tijela koja su ih učinila obveznim ili proširila njihov opseg. Međutim, ako takve odredbe:

i.

služe primjeni zahtjeva za obveznim osiguranjem prema zakonima ili propisima navedenima u prethodnom podstavku;

ili

ii.

uspostavljaju sustav koji provodi ista ustanova kao ona koja provodi sustave uspostavljene zakonima i propisima iz prethodnog podstavka,

ograničenje izraza može se ukinuti u svakom trenutku izjavom navedene države članice kojom se određuju vrste sustava na koje se ova Uredba odnosi. Takva se obavijest notificira i objavljuje u skladu s odredbama članka 97.

[...]"

4

Članak 4. stavak 1. Uredbe br. 1408/71 određuje:

„Ova se Uredba primjenjuje na sve zakonodavstvo s obzirom na sljedeće grane socijalne sigurnosti:

(a)

davanja za slučaj bolesti i majinstvo;

(b)

invalidska davanja, uključujući ona namijenjena održavanju ili poboljšanju sposobnosti zarađivanja;

(c)

davanja za slučaj starosti;

(d)

davanja za nadživjele osobe;

(e)

davanja za ozljede na radu i profesionalne bolesti;

(f)

posmrtna pripomoć;

(g)

davanja za nezaposlenost;

(h)

obiteljska davanja.”

5

Članak 13. te uredbe glasi:

„1. Podložno člancima 14.c i 14.f, na osobe na koje se primjenjuje ova Uredba primjenjuje se zakonodavstvo samo jedne države članice. To se zakonodavstvo određuje u skladu s odredbama ove glave.

2. Podložno člancima od 14. do 17.:

[...]

(f)

na osobu na koju se prestaje primjenjivati zakonodavstvo države članice, bez da se na nju po?ne primjenjivati zakonodavstvo druge države članice u skladu s jednim od pravila navedenim u gore navedenim podstavcima ili u skladu s jednom od iznimaka ili posebnih odredbi navedenih u ?lancima od 14. do 17., primjenjuje se zakonodavstvo države članice na ?ijem državnom podru?ju boravi u skladu s odredbama samo tog zakonodavstva.”

6

Članak 33. stavak 1. Uredbe predvi?a sljede?e:

„Ustanova države članice koja je nadležna za isplatu mirovine i koja primjenjuje zakonodavstvo koje odre?uje umanjene mirovine za doprinose za bolest i maj?instvo, ovlaštena je za takva umanjena, odre?ena u skladu s odnosnim zakonodavstvom, od mirovine koje ispla?uje takva ustanova, u mjeri u kojoj trošak davanja na temelju ?lanaka 27., 28., 28.a, 29., 31. i 32. snosi ustanova navedene države članice.”

Belgijsko pravo

7

Sukladno ?lanku 191. prvom stavku to?ki 7. Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (Zakon o obveznom zdravstvenom osiguranju i naknadama, pro?iš?eni tekst od 14. srpnja 1994., Belgisch Staatsblad od 27. kolovoza 1994., str. 21524.; u daljnjem tekstu: pro?iš?eni tekst zakona od 14. srpnja 1994.):

„Obustava u visini od 3,55 % vrši se na starosnim mirovinama, minimalnim starosnim mirovinama, obiteljskim mirovinama ure?enim zakonom ili na svim drugim primicima koji se ispla?uju u zamjenu za takvu mirovinu kao i na svim drugim primicima koji nadopunjuju takvu mirovinu, ?ak i ako na nju nije priznato pravo i odre?ena isplata, na temelju zakonskih, podzakonskih ili statutarne odredbi, ili na temelju odredbi ugovora o radu, pravilnika o radu poduzetnika, kolektivnog ugovora sklopljenog s poduzetnikom ili granskog kolektivnog ugovora. Ta se obustava tako?er vrši na primicima koji se ispla?uju u zamjenu za mirovinu ili koji nadopunjuju mirovinu, koji su dodijeljeni samozaposlenoj osobi na temelju kolektivnih obveza ili pojedina?ne obveze za isplatu mirovine koju je poduzetnik preuzeo.”

8

Sukladno ?lanku 3.aKoninklijk besluit tot uitvoering van artikel 191, eerste lid 1, 7°, van de wet betreffende de de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (Kraljevska odluka od 15. rujna 1980. o izvršenju ?lanka 191. prvog stavka to?ke 7. Zakona o obveznoj zdravstvenoj zaštiti i naknadama, pro?iš?eni tekst od 14. srpnja 1994.Belgisch Staatsblad, 23. rujna 1980., str. 10869.) u verziji primjenjivoj na dan kada su nastale ?injenice glavnog postupka:

„Procjena mjese?nih iznosa iz ?lanka 2. stavka 1. vrši se najranije nakon proteka kalendarske godine tijekom koje su ispla?ene mirovine i dopunski primici. Me?utim, procjena mjese?nih iznosa primitaka koji su dodijeljeni osobama koje još nemaju svojstvo umirovljenika vrijedi tako?er za kasnije godine koje moraju prote?i do navršenja dobi za redovnu mirovinu korisnika tih primitaka. Eventualni saldo može se vratiti samo nakon što [RVP] utvrdi da je akumulirani bruto iznos

mirovina i dopunskih primitaka niži od donje granice.”

9

Sukladno ?lanku 68. stavku 1. Wet houdende sociale bepalingen (Zakon o socijalnim odredbama od 30. ožujka 1994., Belgisch Staatsblad, 31. ožujak 1994., str. 8866.; u daljnjem tekstu: Zakon od 30. ožujka 1994.):

„[...]

(c)

„dopunski primitak’ zna?i svaki primitak koji dopunjuje mirovinu iz to?ke (a) ili to?ke (b), ?ak i ako nije ostvareno pravo za njezinu dodjelu i isplatu, na temelju zakonskih, podzakonskih ili statutarinih odredbi, ili na temelju odredbi ugovora o radu, pravilnika o radu poduzetnika, kolektivnog ugovora sklopljenog s poduzetnikom ili granskog kolektivnog ugovora, bez obzira radi li se o povremenom primitku ili o primicima u obliku isplata kapitaliziranih iznosa.

Smatraju se dopunskim primicima u smislu to?ke (c):

rente definirane u to?ki (a) podto?ki 1., ispla?ene u obliku kapitaliziranih isplata;

svi primici koji su ispla?eni osobi, bez obzira na njezin status, kao izvršenje pojedina?ne obveze isplate mirovine [...]”

10

U skladu s ?lankom 68. stavkom 5. drugim i petim podstavkom Zakona od 30. ožujka 1994.:

„Belgijsko tijelo nadležno za isplatu dopunskog primitka, koji je ispla?en nakon 31. prosinca 1996. u obliku isplate kapitaliziranih iznosa i ?iji bruto iznos prelazi 2478,94 eura, izvršava po službenoj dužnosti, prilikom njegove isplate, obustavu u iznosu od 2 % bruto iznosa kapitala.

[...]

Ako je, prilikom pla?anja prvog kona?nog iznosa zakonom ure?ene mirovine nakon isplate kapitaliziranih iznosa, postotak obustave koju valja izvršiti primjenom stavka 2. niži od postotka obustave izvršene na kapitalizirani iznos, [RVP] korisniku vra?a iznos u visini razlike izme?u, s jedne strane, iznosa obustave koja je izvršena na kapitalizirane iznose i, s druge strane, iznosa dobivenog množenjem tih kapitaliziranih iznosa s postotkom obustave koju valja izvršiti primjenom stavka 2. Ako je povrat izvršen nakon proteka šest mjeseci od dana isplate prvog kona?nog iznosa zakonom ure?ene mirovine, [RVP] mora platiti korisniku zatezne kamate na pla?eni iznos. Te kamate, ?ija stopa iznosi 4,75 % godišnje, po?inju te?i od prvog dana u mjesecu koji slijedi nakon proteka roka od šest mjeseci. Kralj može izmijeniti stopu tih zateznih kamata.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

11

W. Hoogstad, nizozemski državljani, bio je u razdoblju od 1. studenoga 1996. do 31. prosinca 2004. zaposlen kod belgijskog poslodavca koji je osnovao dva dopunska mirovinska fonda. Nakon dovršetka svoje profesionalne karijere, tijekom 2007. godine W. Hoogstad se nastanio u Irskoj, zajedno sa svojom suprugom, državljankom te države ?lanice.

12

Kada je, u veljači 2008., W. Hoogstad napunio 60 godina, izvršene su isplate kapitaliziranih iznosa iz dvaju dopunskih mirovinskih fondova.

13

U Belgiji su predmetne kapitalizirane isplate bile predmet dviju obustava. Prva obustava u visini od 3,55 % izvršena je primjenom članka 191. prvog podstavka točke 7. Pročišćenog teksta Zakona od 14. srpnja 1994. u korist Nacionalnog instituta za invalidsko i zdravstveno osiguranje, koje je dužno preraspodijeliti prihod između tijela odgovornih za sustav zdravstvenog osiguranja. Druga obustava u visini od 2 % izvršena je u korist RVP-a primjenom članka 68. Zakona od 30. ožujka 1994., kako bi se ojačala solidarnost između različitih kategorija mirovina (doprinos solidarnosti) i izvršila buduća selektivna usklađenja u korist najnižih mirovina.

14

Aktom kojim se pokreće postupak od 31. prosinca 2009. W. Hoogstad zatražio je povrat iznosa koji su na taj način zadržani, s obrazloženjem da u vrijeme izvršenja isplata kapitaliziranih iznosa iz navedenih fondova nije bio podvrgnut belgijskom zakonodavstvu iz područja socijalne sigurnosti.

15

Presudom Arbeidsrechtbank Brussel (Radni sud u Bruxellesu, Belgija) od 28. listopada 2011., naloženo je Nacionalnom institutu za invalidsko i zdravstveno osiguranje i RVP-u da isplate obustavljene iznose. Nakon što je Arbeidshof Brussel (Žalbeni radni sud u Bruxellesu, Belgija) odbio njegovu žalbu, RVP je podnio žalbu u kasacijskom postupku.

16

RVP ističe da su isplate kapitaliziranih iznosa iz dopunskih mirovinskih fondova W. Hoogstadu izvršene primjenom sustava koji se ne smatra „zakonodavstvom” u smislu članka 1. točke (j) prvog podstavka Uredbe br. 1408/71 te da stoga te isplate kapitaliziranih iznosa ne potpadaju pod materijalnu primjenu te uredbe. Slijedom toga, obustave koje su izvršene na dopunskim mirovinama u skladu su s člankom 13. stavkom 1. navedene uredbe.

17

U tim je okolnostima Hof van Cassatie (Kasacijski sud, Belgija) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li članak 13. stavak 1. Uredbe Vijeća 1408/71 od 14. lipnja 1971. tumačiti na način da se protivi tomu da se doprinos – poput obustave izvršene u skladu s člankom 191. stavkom 1. točkom 7. Pročišćenog teksta Zakona od 14. srpnja 1994. i doprinosa solidarnosti u skladu s člankom 68. Zakona od 30. ožujka 1994. o socijalnom osiguranju – odbije od davanja belgijskih sustava dopunskog mirovinskog osiguranja, a koji nisu zakonodavstvo u smislu članka 1. točke (j) stavka 1. te uredbe, ako se spomenuta davanja duguju nositelju prava koji nema boravište u Belgiji i koji je sukladno članku 13. stavku 2. točki (f) navedene uredbe podvrgnut sustavu socijalne sigurnosti države članice u kojoj ima boravište?”

O prethodnom pitanju

Dopuštenost

18

Uvodno, belgijska vlada ističe da je zahtjev za prethodnu odluku nedopušten zato što sud koji je uputio zahtjev polazi od pogrešne pretpostavke prema kojoj su obustave na davanja belgijskih sustava dopunskog mirovinskog osiguranja konačne i da se ne mogu povratiti. Međutim, s obzirom na to da su prvotno obustavljeni iznosi u cijelosti vraćeni, zatraženo tumačenje nije više stvarno korisno za donošenje odluke u sporu o kojem se raspravlja u glavnom postupku.

19

Sukladno stalnoj sudskoj praksi, isključivo je na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da uvažavajući posebnosti predmeta ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Posljedično, s obzirom na to da se postavljena pitanja odnose na tumačenje ili ocjenu valjanosti određenog pravnog pravila Unije, Sud je u načelu dužan donijeti meritornu odluku (vidjeti osobito presude od 15. lipnja 2000., Sehrer, C-302/98, EU:C:2000:322, t. 20. i od 25. listopada 2012., Folien Fischer i Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, t. 25.).

20

Sud može odbiti odlučiti o prethodnom pitanju koje je uputio nacionalni sud samo ako je očito da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima da bi se mogao dati koristan odgovor na upućena pitanja (vidjeti, osobito, presude od 22. lipnja 2010., Melki i Abdeli, C-188/10 i C-189/10, EU:C:2010:363, t. 27. i od 28. veljače 2012., Inter-Environnement Wallonie i Terre wallonne, C-41/11, EU:C:2012:103, t. 35.).

21

Međutim, konkretno to nije slučaj, s obzirom na to da je sud koji je uputio zahtjev jasno naveo razloge zbog kojih je postavio prethodno pitanje te da je odgovor na to pitanje potreban za donošenje odluke u sporu koji je pred njim pokrenut.

22

Slijedom navedenog, zahtjev za prethodnu odluku valja smatrati dopuštenim.

Meritum

23

Sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1408/71 tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis, poput onog o kojemu se raspravlja u glavnom postupku, koji predviđa ubiranje doprinosa za socijalno osiguranje umanjenoj davanjima koja potječu od sustava dopunskog mirovinskog osiguranja, iako korisnik tih dopunskih mirovina ne boravi u toj državi članici te je, na temelju članka 13. stavka 2. točke (f) navedene uredbe, podvrgnut zakonodavstvu iz područja socijalne sigurnosti države članice u kojoj boravi.

24

Kako bi se dao koristan odgovor sudu koji je uputio zahtjev, valja najprije podsjetiti da sukladno

¶lanku 1. to¶ki (j) prvom podstavku Uredbe br. 1408/71 izraz „zakonodavstvo” zna¶i, u odnosu na svaku dr¶avu ¶lanicu, svi zakoni i drugi propisi te sve druge postoje¶e ili budu¶e provedbene mjere koji se odnose na grane i sustave socijalne sigurnosti obuhva¶ene ¶lankom 4. stavcima 1. i 2. te uredbe.

25

Me¶utim, sukladno drugom podstavku navedenog ¶lanka 1. to¶ke (j) izraz „zakonodavstvo” isklju¶uje odredbe postoje¶ih ili budu¶ih industrijskih ugovora, bez obzira na to jesu li ili ne bile predmetom odluke onih tijela koja su ih u¶inila obveznim ili pro¶irila njihov opseg.

26

Iako iz same formulacije prethodnog pitanja proizlazi da davanja sustava dopunskog mirovinskog osiguranja iz glavnog postupka, ¶iji je W. Hoogstad korisnik, „nisu zakonodavstvo u smislu ¶lanka 1. to¶ke (j) prvog podstavka Uredbe br. 1408/71”, to ne zna¶i da doprinos napla¶en od tih sustava dopunskog mirovinskog osiguranja ne mo¶e potpasti pod podru¶je primjene navedene uredbe.

27

Naime, Sud je ve¶ presudio da pojam „zakonodavstvo” obilje¶ava njegovo široko zna¶enje, koje obuhva¶a sve vrste zakonodavnih, upravnih i drugih mjera koje su donijele dr¶ave ¶lanice i treba ga tuma¶iti tako da se odnosi na sve nacionalne mjere primjenjive u tom podru¶ju (presuda od 26. velja¶e 2015., de Ruyter, C¶623/13, EU:C:2015:123, t. 32.).

28

U tom je kontekstu Sud pojasnio da je odlu¶uju¶i ¶imbenik za primjenu Uredbe br. 1408/71 postojanje izravne i dovoljno zna¶ajne veze izme¶u odredbe u pitanju i zakonodavstva koje ure¶uje grane socijalne sigurnosti navedene u ¶lanku 4. Uredbe br. 1408/71 (presude od 18. svibnja 1995., Rheinhold & Mahla, C¶327/92, EU:C:1995:144, t. 23., od 15. velja¶e 2000., Komisija/Francuska, C¶34/98, EU:C:2000:84, t. 35. i od 15. velja¶e 2000., Komisija/Francuska, C¶169/98, EU:C:2000:85, t. 33. te od 26. velja¶e 2015., de Ruyter, C¶623/13, EU:C:2015:123, t. 23.).

29

Stoga, ¶injenica da nacionalno zakonodavstvo neko davanje kvalificira kao „porez” ne zna¶i da to isto davanje ne mo¶e ulaziti u podru¶je primjene Uredbe br. 1408/71 (presuda od 26. velja¶e 2015., de Ruyter, C¶623/13, EU:C:2015:123, t. 24. i navedena sudska praksa).

30

Nadalje, Sud je presudio da davanja koja ne zahva¶aju dohotke od rada i zamjenske dohotke radnikâ, nego su obra¶unata na temelju dohodaka od imovine, mogu potpadati pod podru¶je primjene navedene uredbe, ako je utvr¶eno da su ta davanja izravno i posebno namijenjena financiranju odre¶enih grana socijalne sigurnosti u predmetnoj dr¶avi ¶lanici (presuda od 26. velja¶e 2015., de Ruyter, C¶623/13, EU:C:2015:123, t. 28.).

31

Isti zaključak valja izvesti u pogledu davanja poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koja zahvaćaju sustave dopunskog mirovinskog osiguranja, s obzirom na to da su ta davanja izravno i posebno namijenjena financiranju određenih grana socijalne sigurnosti u predmetnoj državi članici.

32

To tumačenje, osim toga, potvrđuje cilj koji se želi ostvariti Uredbom br. 1408/71 i na čela na kojima je ona utemeljena.

33

Naime, u glavi II. Uredbe br. 1408/71, u svrhu osiguranja slobodnog kretanja radnika u Uniji uz poštovanje načela jednakog postupanja prema radnicima u različitim nacionalnim zakonodavstvima, uspostavljen je sustav koordinacije koji se, među ostalim, odnosi na određivanje zakonodavstva ili zakonodavstava primjenjivih na zaposlene i samozaposlene osobe koje se u različitim okolnostima koriste svojim pravom na slobodno kretanje (vidjeti u tom smislu presude od 3. travnja 2008., Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, t. 20., od 3. ožujka 2011., Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114, t. 25. i 28. te od 26. veljače 2015., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, t. 34.).

34

Cjelovitost sustava kolizijskih pravila djeluje na način da zakonodavcu svake države članice oduzima ovlast da svojevoljno odredi doseg i pretpostavke primjene svojeg nacionalnog zakonodavstva u pogledu osoba koje su mu podvrgnute i u pogledu područja na kojem nacionalni propisi proizvode učinke (presude od 10. srpnja 1986., Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, t. 14., od 5. studenog 2014., Somova, C-103/13, EU:C:2014:2334, t. 54. te od 26. veljače 2015., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, t. 35.).

35

U tom pogledu članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1408/71 određuje da se na osobe na koje se primjenjuje ta uredba primjenjuje zakonodavstvo samo jedne države članice, što prema tome isključuje, podložno slučajevima predviđenima člancima 14.c i 14.f, mogućnost kumulativne primjene nekoliko nacionalnih zakonodavstava na isto razdoblje (vidjeti u tom smislu presude od 5. svibnja 1977., Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, t. 11. i od 26. veljače 2015., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, t. 36.).

36

Svrha tog načela primjene zakonodavstva jedne države članice iz područja socijalne sigurnosti jest da se izbjegnu teškoće koje mogu nastati slijedom istodobne primjene nekoliko nacionalnih zakonodavstava i otkloni nejednako postupanje do kojeg bi za osobe koje se kreću unutar Unije došlo zbog djelomičnog ili potpunog kumuliranja primjenjivih zakonodavstava (vidjeti u tom smislu presude od 15. veljače 2000., Komisija/Francuska, C-34/98, EU:C:2000:84, t. 46. te od 15. veljače 2000., Komisija/Francuska, C-169/98, EU:C:2000:85, t. 43. i od 26. veljače 2015., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, t. 37.).

37

Međutim, načelo prema kojem se primjenjuje zakonodavstvo jedne države članice uređuje samo situacije na koje upućuje članak 13. stavak 2. i članci 14. do 17. Uredbe br. 1408/71, s obzirom na to da su njima propisana kolizijska pravila koja valja primijeniti u različitim slučajevima.

38

Stoga se, otkad je Uredbom Vijeća (EEZ) br. 2195/91 od 25. lipnja 1991. (SL 1991., L 206, str. 2.) o izmjeni Uredbe br. 1408/71 dodana točka (f) u članku 13. stavku 2. Uredbe br. 1408/71, načelo prema kojem se primjenjuje zakonodavstvo jedne države članice primjenjuje se također na osobe koje su definitivno prestale sa svakom profesionalnom aktivnošću.

39

U ovom slučaju, valja navesti da je, sukladno odredbama članka 13. stavka 2. točke (f) Uredbe br. 1408/71, W. Hoogstaad, kao umirovljenik koji boravi u Irskoj, podvrgnut zakonodavstvu iz područja socijalne sigurnosti te države članice te stoga, osobito u odnosu na davanja dopunskih mirovinskih fondova, ne može biti podvrgnut zakonskim odredbama druge države članice koje propisuju davanja koja su u izravnoj i dovoljno značajnoj vezi sa zakonima koji uređuju grane socijalne sigurnosti navedene u članku 4. Uredbe br. 1408/71.

40

Takav se zaključak ne može dovesti u pitanje odredbama članka 33. Uredbe br. 1408/71, na temelju kojih je država članica ovlaštena naplatiti od korisnika mirovine ili rente doprinose za zdravstvenu zaštitu ako je ona dužna pružiti odgovarajuće usluge.

41

Naime, članak 33. Uredbe br. 1408/71 treba tumačiti upućivanjem na članke 27., 28. i 28.a Poglavlja I. Glave III. uredbe koja se primjenjuje na prava korisnika mirovina ili renti i članova njihove obitelji i koji se odnose na situacije u kojima korisnik prima mirovinu ili rentu primjenom zakonodavstva dviju ili više država članica ili na situacije u kojima korisnik prima mirovinu na temelju zakonodavstva samo jedne države članice, ali nema nikakvo pravo na davanja u državi u kojoj boravi (vidjeti u tom smislu presudu od 15. lipnja 2000., Sehrer, C-302/98, EU:C:2000:322, t. 26.).

42

Stoga se iz činjenice postojanja materijalnih pravila koja se odnose na prava korisnika mirovina ili renti, koje se nikako ne primjenjuju na mirovine ili dopunske mirovine koje se temelje na ugovornim odredbama (vidjeti u tom smislu presudu od 16. siječnja 1992., Komisija/Francuska, C-57/90, EU:C:1992:10, t. 20.), ne može zaključiti da je ubiranje doprinosa za socijalno osiguranje iz takvih dopunskih mirovina u skladu s načelom prema kojem se primjenjuje zakonodavstvo jedne države članice propisano u članku 13. stavku 1. Uredbe br. 1408/71.

43

Imajući u vidu sva prethodna razmatranja, valja odgovoriti na postavljeno pitanje na način da se članku 13. stavku 1. Uredbe br. 1408/71 protivi nacionalni propis, poput onog o kojemu se raspravlja u glavnom postupku, kojim se predviđa ubiranje doprinosa za socijalno osiguranje, koji su u izravnoj i dovoljno značajnoj vezi sa zakonima koji uređuju grane socijalne sigurnosti navedene u članku 4. navedene uredbe, iz davanja koja potječu od sustava dopunskog mirovinskog osiguranja, iako korisnik tih dopunskih mirovina ne boravi u toj državi članici te je,

primjenom članka 13. stavka 2. točke (f) navedene uredbe, podvrgnut zakonodavstvu iz područja socijalne sigurnosti države članice u kojoj boravi.

Troškovi

44

Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (deseto vijeće) odlučuje:

Članku 13. stavku 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1408/71 od 14. lipnja 1971. o primjeni sustava socijalne sigurnosti na zaposlene osobe, samozaposlene osobe i njihove obitelji koji se kreću unutar Zajednice, u verziji izmijenjenoj i ažuriranoj Uredbom Vijeća (EZ) br. 118/97 od 2. prosinca 1996., kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1606/98 Vijeća od 18. prosinca 2006., protivi se nacionalni propis, poput onog o kojemu se raspravlja u glavnom postupku, kojim se predviđa ubiranje doprinosa za socijalno osiguranje, koji su u izravnoj i dovoljno značajnoj vezi sa zakonima koji uređuju grane socijalne sigurnosti navedene u članku 4. navedene uredbe, iz davanja koja potječu od sustava dopunskog mirovinskog osiguranja iako korisnik tih dopunskih mirovina ne boravi u toj državi članici te je, primjenom članka 13. stavka 2. točke (f) navedene uredbe, podvrgnut zakonodavstvu iz područja socijalne sigurnosti države članice u kojoj boravi.

Potpisi

(*1) Jezik postupka: nizozemski